Súd:	Okresný súd Bratislava V
Spisová značka:	40C/47/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1514223466
Dátum vydania rozhodnutia:	05. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Anna Križáková
ECLI:	ECLI:SK:OSBA5:2015:1514223466.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava V, v konaní pred sudkyňou Mgr. Annou Križákovou, v právnej veci navrhovateľky: D. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom Š. Č.. XXXX/X, W., zastúpená advokátom: Right Advice, s.r.o., IČO: 47 242 001, so sídlom Špieszova č. 3362/9, Bratislava, proti odporcovi: Zoznam, s.r.o., IČO: 36 029 076, so sídlom Viedenská cesta č. 3-7, Bratislava, právne zastúpený: JUDr. Rudolf Adamčík, advokát so sídlom Liptovská č. 2/A Bratislava a JUDr. Peter Bianchi, advokát, so sídlom Jakubovo nám. č. 13, Bratislava, o návrhu na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur takto

r o z h o d o l :

I. Odporca je povinný odstrániť článok s názvom ,,Erotické scény redaktorky z verejnoprávnej RTVS: Nahá v tráve!" spolu so všetkými s ním zverejnenými fotografiami z internetovej domény topky.sk a zo všetkých jej webových stránok, a to v lehote troch dní od dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Odporca je povinný sa navrhovateľke verejne ospravedlniť za zverejnenie článku s názvom ,,Erotické scény redaktorky z verejnoprávnej RTVS: Nahá v tráve!" a k nemu pripojených záberov/fotografií z filmu Správca skanzenu na úvodnej webovej stránke internetovej domény topky.sk, a tak, že po dobu 7 po sebe idúcich kalendárnych dní počnúc prvým dňom po uplynutí lehoty troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku zverejní nasledovný text: Spoločnosť Zoznam, s.r.o. sa touto cestou ospravedlňuje pani D. S. za zverejnenie článku: Erotické scény redaktorky z verejnoprávnej RTVS: Nahá v tráve! a k nim pripojených záberov/fotografií z filmu Správca skanzenu dňa 10.07.2014, ktorými bolo neoprávnene zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti pani D. S., pričom veľkosť písma textu ospravedlnenia bude rovnaká, ako veľkosť písma textu predmetného článku.

III. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľky náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume 366 eur titulom zaplateného súdneho poplatku a v sume 956,09 eur titulom trov právneho zastúpenia, všetko k rukám jej právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľka sa svojim návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 09.10.2014 domáhala, aby súd odporcovi uložil povinnosť odstrániť článok s názvom ,,Erotické scény redaktorky z verejnoprávnej RTVS: Nahá v tráve!" spolu so všetkými s ním zverejnenými fotografiami z internetovej domény topky.sk a zo všetkých jej webových stránok, a to v lehote troch dní od dňa právoplatnosti tohto rozsudku, ďalej povinnosť sa navrhovateľke verejne ospravedlniť za zverejnenie článku s názvom ,,Erotické scény redaktorky z verejnoprávnej RTVS: Nahá v tráve!" a k nemu pripojených záberov/fotografií z filmu Správca skanzenu na úvodnej webovej stránke internetovej domény topky.sk, a tak, že po dobu 7 po sebe idúcich kalendárnych dní počnúc prvým dňom po uplynutí lehoty troch dní odo dňa

nadobudnutia právoplatnosti rozsudku zverejní nasledovný text: Spoločnosť Zoznam, s.r.o. sa touto cestou ospravedlňuje pani D. S. za zverejnenie článku: Erotické scény redaktorky z verejnoprávnej RTVS: Nahá v tráve! a k nim pripojených záberov/fotografií z filmu Správca skanzenu dňa 10.07.2014, ktorými bolo neoprávnene zasiahnuté do práva na ochranu osobnosti pani D. S., pričom veľkosť písma textu ospravedlnenia bude rovnaká, ako veľkosť písma textu predmetného článku. Súčasne si voči odporcovi uplatnila náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur a žiadala o priznanie náhrady trov konania.

Návrh bol okrem iného odôvodnený tým, že predmetný článok nemal žiadnu súvislosť so správami či inými príspevkami redakcie zo dňa jeho zverejnenia. Mala za to, že autor článku zameral pozornosť na jej osobu účelovo, pričom volil také slovné spojenia, pri ktorých bežný čitateľ nevyhnutne musel mať vnímanie reality skreslené. Poukázala na charakter filmu Správca skanzenu, nakrúteného v roku 1988, ktorý mal premiéru dňa 23.05.1989, jeho kvalitné herecké obsadenie a skutočnosť, že ho režíroval renomovaný režisér Štefan Uher, pričom scéna, pri ktorej autor článku použil slovné spojenie „erotické hrátky“ v skutočnosti nebola scénou erotickou, čo by pochopil aj autor článku, pokiaľ by však film sám videl. Navrhovateľka vo filme stvárnila rolu F., dcéry hlavného hrdinu T.. M., ktorého hral F. P., ktorá sa nedokáže vyrovnať so zmenou v živote otca a problémy spojené s touto situáciou rieši fetovaním. Avšak výrazové prostriedky použité v napadnutom článku navodzujú pre tých, ktorí film nevideli dojem, že navrhovateľka v tomto filme účinkovala v erotických scénach, pričom s ohľadom na jej terajšiu pracovnú pozíciu by malo byť v jej záujme, aby jej účinkovanie v tomto filme zostalo utajené. Článok teda podľa navrhovateľky sledoval cieľ, aby návštevníci stránky po jeho prečítaní očakávali senzáciu v tom zmysle slova, že navrhovateľka má za sebou minulosť, ktorá by ju ako redaktorku verejnoprávnej televízie mala diskvalifikovať, čo usudzovala z účelovo použitých slovných spojení ako „nahá v tráve“, „pikantnejšia minulosť“, či „erotické hrátky“, použite ktorých bez náležitej väzby na film, z ktorého zábery boli zverejnené, u čitateľov vyvolali taký názor, že navrhovateľka v minulosti natáčala erotické scény v pravom zmysle slova. Poukázala na to, že v predmetných scénach nebola nahá, čo napokon jasne zachytávajú aj použité fotografie. Upozornenie autora článku, že sa navrhovateľka venuje zdravotníckym témam nemá nič spoločné so zameraním predmetného článku okrem prvoplánovej snahy o navodenie senzácie. Článok teda vnímala tak, že ide o „varovný prst“ farma firiem, ktorým jej príspevky často nie sú proti vôli, a teda zverejnenie článku bolo na objednávku s cieľom škandalizovať jej osobu. Dôvodnosť tejto domnienky odvodzovala aj zo skutočnosti, že autor článku neuviedol ani pravdivé fakty, keď vznik filmu na rozdiel času jeho natočenia pred 26 rokmi zasadil do obdobia „zhruba pred tridsiatimi rokmi“, čo navodzovalo zdanie, že navrhovateľka natáčala „erotické scény“ ako veľmi mladá. Za ďalší príklad povrchnosti autora označila tvrdenie, že v archívoch by čitateľ márne hľadal nejaké ďalšie dielo, v ktorom by navrhovateľka účinkovala, keď v skutočnosti účinkovala v niekoľkých televíznych projektoch ako členka umeleckého súboru Lúčnica a tiež aj vo filme Svätopluk z roku 1989 v réžii Jozefa Zachara. Mala teda za to, že autor článku cielene verejnosti podsúval nepravdivé tvrdenie, podľa ktorého mala navrhovateľka účinkovať len v jednom filme a v žiadnom inom diele, čo malo u čitateľov umocniť dojem, že má pred verejnosťou čo tajiť. Vyjadrila presvedčenie, že povrchnosť, lajdáctvo a zlý úmysel odporcu vedený zjavnou snahou o lacnú senzáciu je dôvodom aj pre absenciu podpisu autora pod predmetným článkom, pričom pred zverejnením článku nebola ani zo strany autora kontaktovaná, nespýtal sa na jej názor na „erotické scény“ a teda nemala možnosť ani reagovať. Mala za to, že to, čo si priemerný návštevník on-line magazínu z predmetného článku odniesol je názor, že verejnoprávna televízia nemá prečo zamestnávať redaktorky s takouto „pokrivenou“ minulosťou. Poukázala tiež na poslednú vetu predmetného článku, v ktorej autor poukazuje na skutočnosť, že v súčasnosti spoločne s manželom Q. vychováva dcéru O., úspešnú plavkyňu, ktorú si čitatelia mali zrejme vyložiť tak, že v minulosti vyznávala voľné mravy, ale teraz je už dobrá, má dokonca manžela i dcéru, ktorá na rozdiel od jej matky niečo dokázala. Mala za to, že prirodzený cieľ on-line magazínu Topky.sk osloviť čo najviac čitateľov sa dá dosiahnuť aj korektným spôsobom uverejňovaním pravdivých informácií. Poukázala na to, že ako redaktorku verejnoprávnej televízie má verejnosť možnosť poznať ju, avšak v žiadnom prípade jej postavenie nemožno dávať na rovnakú úroveň napr. s verejne činnými osobami, pri ktorých je pochopiteľne záujem verejnosti o ich osoby vyšší a aj oprávnený. Uviedla, že zverejnenie predmetného článku zasiahlo aj do života jej manžela dcéry, pričom navrhovateľka bola v priamom kontakte ako aj v diskusii čitateľov pod predmetným článkom, ktorú odporcu neskôr z webu odstránil, označovaná za ženu ľahkých mravom, ktorá si zarába niečím iným ako vlastnou hlavou či dokonca za kurvu, ako to dokumentuje diskusia čitateľov k predmetnému článku. Nakoľko navrhovateľka považuje zverejnenie predmetného článku a fotografií za zásah do práva na ochranu jej osobnosti žiadala listom zo dňa 25.07.2014 konateľa odporcu, aby odporca bezodkladne odstránil predmetný

článok spolu s fotografiami a diskusnými príspevkami čitateľov z internetovej domény topky.sk a zo všetkých jej webových stránok a tiež o verejné ospravedlnenie sa a zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur, na čo odporca reagoval listom zo dňa 06.08.2014, v ktorom jej požiadavky označil za bezdôvodné, celú situáciu bagatelizoval s odôvodnením, že navrhovateľka je redaktorkou RTVS a herečkou, a tým sa nesporne stáva mediálne známou osobou, ktorá na seba púta záujem verejnosti, lebo na základe vlastného rozhodnutia účinkuje v reláciách a filmoch, ktoré sú určené na verejné predvedenie a z tohto dôvodu je oprávnené predpokladať aj zvýšený záujem verejnosti o jej osobu. Takéto vyjadrenie však nekorešponduje s obsahom článku, kde sa konštatuje, že navrhovateľka hereckú kariéru zavesila na klinec a pred kamerami už neskôr účinkovala len ako redaktorka. Vo vzťahu k akceptácii expresívneho, provokujúceho či zveličujúceho titulku článku aj platnou judikatúrou Ústavného súdu, na ktorú poukazoval odporca vo svojej odpovedi uviedla, že v danom prípade nebol naplnený predpoklad použiteľnosti takéhoto záveru, keďže titulok nemal základ v pravdivosti obsahu článku ako takého, keďže účinkovanie navrhovateľky vo filme Správca skanzenu nie je žiadnou tajnou minulosťou a scénu nie je možné označiť za „erotické hrátky“. Zdôraznila, že v danom prípade nemal čitateľ možnosť urobiť si správny záver o povahe scén preto, že odporca nezverejnil zvukovo - obrazový záznam predmetnej scény, ale len fotografické zábery. V čase podania návrhu bol pritom film naposledy vysielaný na druhom programe RTVS dňa 05.07.2009, pričom nie je v distribúcii, a teda verejnosť si ho nemá možnosť zakúpiť na VHS či DVD nosičoch. Navrhovateľka sa s odporcom nedohodla na mimosúdnom vyriešení sporu ani na osobnom stretnutí dňa 25.08.2014, pričom na jej následný list zo dňa 02.09.2014 už odporca žiadnym spôsobom nereagoval.

Odporca vo svojom vyjadrení k návrhu uplatnené nároky navrhovateľky neuznal, návrh požadoval zamietnuť a uplatnil si náhradu trov konania. Mal za to, že v danom prípade neboli naplnené základné predpoklady vzniku občianskoprávnej zodpovednosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, nakoľko odporca vykonával svoje subjektívne právo priznané a chránené právnym poriadkom (čl. 12 ods. 4 a čl. 26 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) s poukazom na to, že zákon právu na ochranu osobnosti neposkytuje absolútnu ochranu. Poukázal na dôležité kritérium pre určovanie primeranosti obmedzenia každého základného práva, ktorým je rovnováha verejného a súkromného záujmu. Uviedol, že postavenie odporcu ako prevádzkovateľa spravodajskej webovej stránky na internete je z hľadiska realizácie slobody prejavu takmer identické s postavením vydavateľa periodickej tlače, pričom je odlišná iba technológia zverejňovania informácií. Ďalej poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k slobode prejavu ako jedného z hlavných základov demokratickej spoločnosti a úlohu tlače ako verejného strážcu. Ďalej zdôraznil rozlíšenie osôb verejného záujmu a súkromných osôb v právnej teórii i praxi, keď osoby verejného záujmu, ktoré sa nevyhnutne a spravidla vedome otvorene vystavujú podrobnému skúmaniu zo strany novinárov a širokej verejnosti, môžu podliehať širším a intenzívnejším zásahom do sféry svojej osobnosti ako súkromné osoby a musia prejaviť väčšiu mieru tolerancie, ak sú predmetom informovania v tlačí (mutatis mutandis rozsudky Európskeho súdu vo veciach Oberschlick proti Rakúsku z r. 1991 , Vereinigung demokratischer Soldaten Osterreichs a Gubi proti Rakúsku z r. 1994 a Oberschlick proti Rakúsku z r. 1997). Poukázal tiež na znenie nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 367/03 v zmysle ktorého osoby verejne činné (teda politici, verejní činitelia, mediálne hviezdy a iní) majú nižší stupeň ochrany osobnosti ako iní občania, ktorí nedisponujú takým ľahkým prístupom k médiám; majú omnoho ľahšiu možnosť vyvrátiť to, čo ony sami považujú za výmysly; v záujme podpory verejnej diskusie sú médiá práve tým fórom, kde má dochádzať k oponovaniu kontroverzných a zavádzajúcich názorov, pričom tým možno prípadnú ujmu napraviť, alebo minimalizovať omnoho efektívnejším spôsobom, ako cestou súdneho konania. Citoval ďalší nález Ústavného súdu ČR sp. zn. 1. ÚS 453/03 podľa ktorého je vecou verejnou nielen všetka agenda štátnych inštitúcií ako aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote, t.j. napr. činnosť politikov, úradníkov, sudcov, advokátov, alebo kandidátov či čakateľov na tieto funkcie, vecou verejnou je aj umenie vrátane novinárskych aktivít a showbiznisu a ďalej všetko, čo na seba upútava verejnú pozornosť. Tieto verejné záležitosti môžu byť verejne posudzované. Slovné spojenia uvádzané navrhovateľkou je podľa neho potrebné chápať v širšom kontexte zostavy textu napadnutého článku, z ktorého ich nemožno vytrhnúť a potom im pripisovať difamačný význam. Poukázal na to, že v texte článku je navrhovateľka naopak označená za sympatickú blondínku, o ktorej málokto vie, že účinkovala aj vo filme. Práve táto skutočnosť bola označená expresívnym výrazom „Tajná minulosť!“, pričom toto nepovažoval za difamujúce, ale uvedené v kontexte s informáciou, že sa navrhovateľka dlhodobo venuje profesii redaktorky. Informácie, že navrhovateľka účinkovala vo filme, označenie filmu a iných osôb, hercov, s ktorými vo filme účinkovala sú pravdivé, rovnako ako informácia, dokumentovaná fotografiami scén z filmu, že v niektorých scénach filmu sa vyzliekla, čo je sprevádzané hodnotiacim úsudkom, že je to pikantná skúsenosť a ďalším

hodnotiacim úsudkom, že je to náročné, pre každú herečku. Ďalej za pravdivú označil aj informáciu o tom, že v archívoch by čitatelia márne hľadali nejaké ďalšie dielo, pretože samotná navrhovateľka potvrdzuje skutočnosť, že po roku 1989 už v hranom filme neúčinkovala a nevenuje sa kariére herečky. Informáciu, že spoločne s manželom vychováva úspešnú dcéru je nepochybne nespôsobilá privodiť navrhovateľke ujmu na jej osobnostných právach a výklad, hľadanie umelo vykonštruovaných záverov v súvislosti s touto pre navrhovateľku priaznivou informáciou považoval za nenáležité. Taktiež zdôraznil, že účinkovanie herečiek v hraných filmoch v erotických scénach s obnaženým telom či už čiastočne alebo úplne nie je v našej spoločnosti v žiadnom ohľade vnímané negatívne, práve naopak mnohým herečkám to zvyšuje ich popularitu, atraktivitu a diváci ich o to viac obdivujú. Charakter článku označil za spravodajský, informujúci o doteraz verejnosťou nepoznaných, nevnímaných skutočnostiach týkajúcich sa minulosti osoby verejného záujmu, z ktorého dôvodu mal za to, že na zverejnenie podobizne navrhovateľky, vrátane fotografií scén z filmu, sa vzťahuje spravodajská licencia podľa ust. § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Negatórny petit smerujúci k odstráneniu článku z webovej stránky považoval za neoprávnenú požiadavku, nakoľko by tým bolo negované právo odporkyne na slobodu prejavu, keďže by sa jednalo o cenzorský zásah súdu, t.j. štátnej moci.

Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom navrhovateľky, svedkov N. O., Q. S., T. P., B. N. a S. M., oboznámil sa s obsahom článku uverejneného na webovej stránke internetovej domény topky.sk dňa 10.07.2014, ako aj ostatnými na vec sa vzťahujúcimi listinnými dôkazmi predloženými účastníkmi konania a zistil tento skutkový stav veci:

Dňa 10.07.2014 bol na webovej stránke internetovej domény topky.sk v on-line magazíne uverejnený článok s titulkom „Erotické scény redaktorky z verejnoprávnej RTVS: Nahá v tráve nasledujúceho znenia:
„D. S.Á. sa v minulosti odhalila pre kamerami.
BRATISLAVA - Takto ju nepoznáme! Meno D. S. je dobre známe divákom verejnoprávnej televízie. Smpatická blondínka sa totiž venuje zdravotníckym témam, ktoré sú pravidelnou súčasťou spravodajských relácií. Málokto však zrejme vie, že redaktorka má s kamerami aj oveľa pikantnejšiu skúsenosť. V minulosti sa totiž pred nimi vyzliekla.
Tajná minulosť! D. S. sa dlhodobo venuje profesii redaktorky. Tú aktuálne vykonáva vo verejnoprávnej televízii. Zhruba pred tridsiatimi rokmi jej však bola blízka aj rola herečky. Ešte ako slobodná totiž účinkovala v dráme s názvom Správca skanzenu, kde sa objavila napríklad po boku F. P. či X. Š.. Režisér spomínaného počinu si pre mladú dievčinu pripravil aj nakrúcanie odvážnych scén. Tie sú poriadne náročné snáď pre každú herečku. Treba ale uznať, že D. ich skvele stvárnila a počas erotických hrátok v tráve pôsobila profesionálnym dojmom.
V archívoch by ste však márne hľadali nejaké ďalšie dielo, v ktorom by S. účinkovala. hereckú kariéru totiž zavesila na klinec a pred kamerami už neskôr účinkovala len ako redaktorka. Spoločne s manželom Q. vychováva dcéru Karin, úspešnú plavkyňu. “
K článku boli v galérii uverejnené sprievodné fotografie, medzi fotografiami zo spravodajstva aj niekoľko záberov z filmu Správca skanzenu zachytávajúce navrhovateľku v tráve s obnaženou hornou časťou tela.

Navrhovateľka vo svojej výpovedi uviedla, že o článku sa dozvedela v deň jeho zverejnenia, ráno o 8:30 hod. pred pracovnou poradou, kedy jej volala priateľka, že visí na topkách. Myslela si, že ide o omyl, pretože za 15 rokov jej pôsobenia v RTVS a 18 rokov ako novinárky nikdy nebola predmetom záujmu bulváru. V práci si článok pozrela, čo ju vnútorne zasiahlo a zasahuje dodnes. Za článkom nevidela snahu spopularizovať jej osobu a oceniť jej profesionálne kvality ako herečky a redaktorky. Autorka článku si zjavne nedala námahu čokoľvek si o nej naštudovať. Od roku 1984 alebo 1985 až do r. 1991 tancovala v Lúčnici a vo filme Svätopluk bol ako účinkujúci uvedený celý súbor. V deň zverejnenia článku šla na tlačovú konferenciu zdravotnej poisťovne Dôvera, pričom ju jej tlačový hovorca upozornil, aby si nezapínala počítač. Článok už ale predtým videla v práci a aj preto sa jej veľmi ťažko robil rozhovor pri raňajkách s generálnym riaditeľom poisťovne, na ktorých nebola schopná ani nič zjesť. Neskôr ju upozornila dcéra na diskusiu k článku, na základe obsahu ktorej je presvedčená o tom, že šlo o účelových článok, ktorý splnil svoj cieľ. Mimoriadne sa jej dotkla jedna z reakcií v tom zmysle, ako môže takáto žena ľahkých mravov robiť v RTVS a mala by skončiť ako O.. Poukázala na to, že nebola moderátorkou, ale redaktorkou, ktorá sa snažila robiť poctivo svoju prácu a nebola zaujímavá pre bulvár. Účinkovaním vo filme Správca skanzenu sa nikdy netajila a je na to hrdá, keďže si ju vybral renomovaný režisér J., čo bola pre ňu česť. Zverejnenie článku nebolo príjemné ani pre jej manžela, ktorý je v dôsledku svojich schopností úspešný vysoko postavený človek a považovala za nekorektné

spomenúť ho v súvislosti s jej takto prezentovanou minulosťou. Najviac ju ale mrzí dcéra, ktorú to taktiež bolelo. Pýtal sa jej na to aj jej priateľ, nechce aby si ľudia mysleli, že jej dcéra má mamu bývalú porno herečku. Tiež jej je nepríjemné, keď sa po zadaní jej mena na internet zjaví medzi prvými odkaz na uvedený článok. Jeho zverejnenie dávala do súvisu s tým, že v januári 2014 pracovala na nepríjemnej téme zo zdravotníckej a farmakologickej oblasti. Dostala informáciu že je v rezorte zdravotníctva z tohto dôvodu veľmi nepohodlná a majú nájsť akúkoľvek špinu, ktorá by ju dostala z RTVS. Bolo to niekedy vo februári alebo marci 2014. Predpokladala, že pokiaľ by niečo chcel a mohli použiť, použili by práve toto. Vedeniu RTVS písomne oznámila takéto indície, na čo jej odpísalo, že budú stáť za ňou. Písala tiež články o spornosti očkovania a komunikovala s Centrálou WHO ohľadom pôsobenia ich slovenskej zástupkyne u nás. V tejto súvislosti nepovažovala ani za náhodné, že boli zverejnené fotografie v galérii k článku výlučne spred štátnych inštitúcii. Nerozumela, prečo museli byť zverejnené mená jej rodinných príslušníkov. RTVS ju napokon skutočne podržala a odišla z nej z vlastnej vôle najmä s ohľadom na zdravotné dôvody, keď si založila živnosť. Chcela sa s odporcom dohodnúť a pôvodne mimosúdne žiadala iba o ospravedlnenie a stiahnutie článku a fotografií. Navrhli jej, aby si to prepísala sama a neskôr, keď pochopili, že to myslí vážne, po troch až štyroch dňoch stiahli diskusiu k článku a na internete zostalo iba hlasovanie, či by sa čitatelia vyzliekli pred kamerou, čo sa tiež vzťahuje k obsahu článku. Vo verejnoprávnej televízii pracuje od roku 1998 alebo 1999 do 10.10.2014, pričom bola najdlhšie činným redaktorom v spravodajstve na Slovensku. Vzhľadom na tempo a množstvo práce sa jej však začali kopiť zdravotné problémy a keďže sa aj spravodajstvo začalo uberať nie v súlade s jej predstavami, dohodli sa na ukončení pracovného pomeru. V posledných 5 rokoch pôsobila v športe, spravodajstve a v rannom magazíne, od r. 2011 výlučne v domácom spravodajstve, konkrétne v správach RTVS o 12., 16. a 19. hod. Na obrazovke sa objavovala zvyčajne v standup-och - záverečnom, úvodnom alebo uprostred reportáže. Bola to povinná časť spravodajstva v RTVS, keďže ich učili že v spravodajstve má byť vždy zrejmý autor, pokiaľ nebola na kamere v predchádzajúcich rokoch sa jej meno zjavovalo v záverečnej titulke. Vo filme Svätopluk stvárnila jednu zo šiestich kňažien, ktoré zavraždili ženu Svätopluka, spievala v ňom na playback, nehovorila. Zmluvu s Kolibou v súvislosti s natáčaním filmu Správca skanzenu nemá, nevedela uviesť, či tam bola klauzula o súhlase s distribúciou. Keďže ešte nemala 18 rokov, podpisovali ju rodičia a nielen že nečítala zmluvu, ale nečítala ani scenár. Údaj, že film nie je v distribúcii a nemožno ho zakúpiť na VHS a DVD získala z produkcie RTVS. Film bol vlastníctvom Koliby a sama sa k nemu nemohla dostať, keď si ho chceli zakúpiť s manželom, takže si ho nahrala z vysielania STV.

Svedkyňa N. O., autorka článku vo svojej výpovedi uviedla, že je zamestnankyňou spoločnosti Zoznam, s.r.o., momentálne na rodičovskej dovolenke a navrhovateľku pozná ako divák z vysielania RTVS. Čo sa týka článkov, bežne sa s ľuďmi z jej okolia rozpráva o prominentoch a známych osobách a z takýchto rozhovorov vychádzali podnety a inšpirácie pre jej prácu. Takto sa rozprávali aj o iných redaktorkách, napr. o pani Ď. a O.. Jej zdroj pri bežnom rozhovore spomenul, že navrhovateľka, ktorá bola redaktorkou, účinkovala v jednom filme z 80 tych rokov , ktoré mal on rád a sledoval. Pripadalo jej to ako zaujímavá informácia pre čitateľa, a preto sa s tým ako s podnetom na článok obrátila na šéfredaktora. Potom čo jej schválil, že o tom môže písať, si cez internet dohľadávala informácie o navrhovateľke. Pritom narazila na stránku www.sexiženy.net, ktorá sa venuje odhaleným záberom z filmov našej aj zahraničnej produkcie. Jej zdroj jej neskôr sprostredkoval pozretie filmu Správca skanzenu. Pozrela si ho u neho a napísala následne predmetný článok, ktorý považuje za úplne v poriadku a stojím si za tým čo v ňom uviedla. Podľa nej navrhovateľke rozhodne nemohol ublížiť, keď naopak informácia o účinkovaní s pánom P. zvyšuje jej kredit a renomé. Sama vytvorila aj nadpis, ktorý jej šéfredaktor po konzultácii schválil. Okrem podnetu pokyn od inej osoby na napísanie predmetného článku nedostala. Do článku jej okrem bežnej editorskej činnosti nikto nezasahoval. Pod pojmom „erotické hrátky“ rozumie všetko čo súvisí so zvádzaním opačného pohlavia. Nevedela, či jej zamestnávateľ pred jej článkom, resp. po ňom zverejnil aj iné články o navrhovateľke. Svoje meno ako autora článku nie sú povinní uverejňovať. Nevidela dôvodu a priestor na vyjadrenie navrhovateľky vzhľadom na informatívny charakter článku na to, aby ju pred jeho zverejnením kontaktovala. Bol to štandardný postup, nevidela v tom nič nekorektné. Uvedenie mena manžela a dcéry navrhovateľky odôvodňovala tým, že sa vždy snaží dať čo najviac informácii o tom, o kom píše. K záveru, že v archíve by sa márne hľadal iný film, v ktorom účinkovala navrhovateľka dospela na základe toho, že pri jej mene sa vo verejne prístupných zdrojoch - na internete nachádza iba tento film. Web topky.sk sa nezameriava sa na konkrétnu skupinu, resp. okruh čitateľov, je určený všeobecne mužom i ženám rôzneho veku. Ostatné fotografie v galérii k článku predstavovali dostupné zábery navrhovateľky - printscreeny z reportáží. Ich skladba bola náhodná, nebolo to cielené.

Svedok Q. S.B. manžel navrhovateľky vo svojej výpovedi uviedol, že ho s úcty k manželke trápilo, keď videl svoju najbližšiu rodinu plakať a riešiť čo a prečo sa stalo, prečo boli prezentované spôsobom akým boli. Napriek tomu, že manželka očakávala objavenie diskreditujúcich informácií v bulvárnych médiách, aj tak ju zverejnenie článku v deň jeho publikácie výrazne zasiahlo. Od rána, kedy bola o článku informovaná od ich spoločnej rodinnej priateľky a susedky bola výrazne psychicky udupaná a celý deň komunikovala s plačom. Jemu aj dcére cítila potrebu objasňovať situáciu, pričom jej to vzalo veľa elánu a chuti do života aj v nasledujúce dni. Článok ako taký mal nepríjemný dopad aj na ich rodinu. Dňa 10.07.2014 absolvoval viacero obchodných stretnutí s dlhoročnými obchodnými partnermi, pričom zreteľne vnímal, ako im dlhšie trvalo kým nabrali odvahu osloviť ho v tejto súvislosti a začiatok ich komunikácie bol zjavne strohý a formálny. Aj v práci na otvorenom pracovisku vnímal zvláštne reakcie, mnohí z jeho kolegov jeho manželku poznajú a bezprostredne v deň zverejnenia článku sa ho pýtali, čo to má znamenať, prečo bol článok zverejnený. Aj tí, čo ju nepoznajú v ten deň vyčkávali, či túto tému nadhodiť a spýtať sa ho na to. Asi pol dňa im trvalo, kým sa odvážili spýtať sa ho o čo ide. Bolo pre neho ťažko akceptovateľné, že ešte aj počas vianočných spoločenských podujatí v roku 2014 musel stále vysvetľovať dovetky k článku a objasňovať ho. Sám od seba nevidel dôvod túto tému rozoberať a sám ju ani neinicioval, ale bol na týchto akciách veľmi často dopytovaný do akej miery je informácia v článku pravdivá, ako to vníma manželka a hlavne prečo bol takýto článok zverejnený. Od viacerých známych, ktorí film nikdy nevideli dostal otázku, či manželka skutočne hrala v erotickom filme. Väčšina jeho okolia film zjavne nevidela. V deň zverejnenia článku absolvoval popoludní pracovnú aktivitu na Zlatých pieskoch, kde bolo asi 40 ľudí, z ktorých sa asi 30 osmelilo a začalo mu klásť uvedené otázky. na neskorších spoločenských aktivitách na prelome rokov, na ktorých sa zúčastňovalo 200 až 300 ľudí sa ho ešte stále asi 20 v priebehu jednej akcie medzi rečou na to pýtalo a to napriek odstupu piatich mesiacov. Ešte 10.07.2014 zverejnenie článku rozoberal s manželkou predovšetkým na diaľku, keďže bol pracovne mimo domu a vrátil sa až okolo 23.00 hod. Telefonicky boli ale v kontakte veľmi intenzívne, pričom to malo vplyv aj na jeho pracovný výkon. Volala mu v ten možno aj 15 krát a asi 20 krát mu písala SMS správy. Neustále sa u nej spúšťal plač miešaný s náznakmi vzdoru, pričom keď u nej prevážil vzdor a hnev vyjadrila sa, že to nemôže nechať iba tak, na čo jej on prisľúbili svoju plnú podporu. V najbližších dňoch po zverejnení článku hľadala podporu mimo rodinu a jeho zverejnenie preberala s najbližšími možno štyrmi až šiestimi priateľmi dlhé minúty. On sám čítal článok hneď 10.07.2014 po tom, čo sa o ňom dozvedel od manželky, hoci inak stránku, na ktorej bol zverejnený nenavštevuje. Taktiež čítal diskusiu a odfotil si na mobil aj niekoľko príspevkov, konkrétne komentáre vyznievajúce hanlivo o tom, či v tomto filme hrala alebo ležala, či skôr sa zľahka povaľovala. V ďalšom z komentárov jeho autor uvádzal, že dovtedy ani netušil o jej existencii a kládol si otázku, prečo to, čo sa o nej dozvedel je, že pred 30 rokmi ukazovala kozy na čo reagoval, že je treba nejako zabaviť slovenský plebs. Vo zvyšnej diskusii boli na adresu jeho manželky použité aj hanlivejšie výrazy. Mal za to, že záver článku odkazujúci na neho a na ich dcéru zasahuje aj do jeho práv a zámysel autorky považoval za sporný ako aj vôbec sledovaný cieľ článku, najskôr generovať senzáciu a upútať pozornosť laickej verejnosti. Nestotožnil sa s označením manželky za herečku, keďže herečkou nikdy nebola a ako tanečnica súboru Lúčnica iba v tínedžerskom veku vystupovala na rôznych podujatiach. Ani pred inkriminovaným článkom a ani po ňom sa o nej nikdy nepísalo na žiadnych bulvárnych stránkach, dokonca médiá, resp. bulvár absolútne bez povšimnutia ponechali aj jej odchod z RTVS. Považoval teda za zvláštne, že za osobu verejného záujmu bola považovaná v jedinej situácii.

Svedkyňa T. P., susedka a priateľka navrhovateľky vo svojej výpovedi uviedla, že navrhovateľka sa o článku na Topkách dozvedela od nej. Keď si ráno v deň, kedy bol zverejnený pozerala správy, všimla si nadpis o erotických scénach navrhovateľky. Ihneď jej volala, pričom ju zastihla na ceste do práce. Volala jej hneď späť ako náhle si to prečítala, pričom bola v šoku z toho, čo v článku našla a najviac jej vadilo, že tam bola spomenutá dcéra, ktorá si mohla myslieť, že mala erotickú minulosť. Bavili sa o tom spolu aj neskôr, porozprávala jej o filme, ktorý svedkyňa nevidela. Navrhovateľka jej vravela, že vyhrala konkurz, pričom išlo o niekoľko sekundovú, možno pol minútovú scénu, ktorú niekto vytiahol s úmyslom uškodiť jej a poškodiť jej meno. Fotky boli vystrihnuté, čo aj svedkyni pripadalo nečestné, keďže išlo o normálny film známeho režiséra. Navrhovateľku pozná 13 rokov ako ženu, ktorá chodí riadne do práce a venuje sa rodine, pričom s ňou nikdy nebol spojený žiaden škandál. O to viac sa jej článok dotkol, čo usudzuje z jej prejavov - plakala pred ňou, ako sa má pozrieť do očí ľuďom, s ktorými pri práci prichádzala do styku, ak si myslia, že mala pornografickú minulosť. Hanbila sa za niečo, čo neurobila. Bolo jej to veľmi nepríjemné aj v súvislosti s dcérou, s ktorou sa svedkyňa o tom ale nerozprávala keďže študuje v zahraničí a tiež nevedela nakoľko by to bolo pre ňu citlivé. Svedkyňa sleduje bulvár zvyčajne ráno, kedy si zvykne pozrieť emaily a prezrieť Topky zo zaujímavosťami. O tom, že navrhovateľka účinkovala vo

filme Správca skanzenu vie už možno 8 rokov. Mala informáciu, že v ňom navrhovateľka hrala jednu z hlavných úloh a viac sa o tom nebavili až kým nevyšiel predmetný článok. Až potom jej navrhovateľka povedala, že tam bola táto krátka scéna, ktorú podľa hodnotenia svedkyne ťažko označiť aj za erotickú. Predtým o tom nevedela. Ako erotickú minulosť by si mohla vysvetliť slovné spojenie tajná minulosť, keby navrhovateľku nepoznala. O filme v ňom nebolo fakticky nič, len obrázky s odhaleným poprsím. Ak by bola prudérnejšia a nepoznala navrhovateľku, mohla by si myslieť, že robila filmy s takýmito scénami, keď takýto dojem u nej podporovala aj posledná veta, s ktorej akoby vyplývalo, že teraz riadne vychováva dcéru, ale v minulosti to mohlo byť inak. V médiách o navrhovateľke mimo článku, ktorý je predmetom tohto sporu nečítala nič, čo by ju pohoršilo alebo zaujalo, iba veci vo vzťahu k pracovným záležitostiam, ktorým sa venovala ohľadom zdravotníctva, avšak na nič konkrétne si nespomínala. Na Google po čase cez meno navrhovateľky okrem napadnutého článku našla články ohľadom jej dcéry ako športovkyne a študentky a tiež list premiérovi, ktorý ale nečítala.

Svedkyňa B. N., priateľka navrhovateľky vo svojej výpovedi uviedla, že v čase zverejnenia článku bola na dovolenke v zahraničí, keďže má PR agentúru a sleduje denne tlač, nepamätala si, či si článok všimla sama alebo ju naň upozornil niekto z jej okolia. V každom prípade navrhovateľke ihneď po jeho prečítaní telefonovala. O článku už vtedy navrhovateľka vedela, v telefóne reagovala rozhorčene, bola nešťastná, mala zmiešané pocity. Chvíľu riešila, prečo spomínajú jej dcéru, potom riešila, prečo vôbec takýto článok vyšiel. Vyvolával veľa otázok a málo odpovedí. V tom čase mali iba profesionálny vzťah a poznali sa cez tlačové konferencie, kam navrhovateľku ako redaktorku pozývala spolu s ostatnými novinármi. Spriatelili sa až po jej odchode z RTVS. Článok riešili aj po jej návrate z dovolenky, navrhovateľku zaujímalo vtedy najmä to, ako to na svedkyňu vplývalo, keďže sa pochopiteľne chcela chrániť - seba, rodinu, prácu, hľadala dôvody, prečo bol článok zverejnený. Svedkyňu v článku rozhorčili dve vety, ktoré si pripomenula pred pojednávaním. Keďže robí s PR, veľmi dobre vie, ako sa robí účelové PR. Z ľudského aj profesionálneho hľadiska sa nedalo nevšimnúť, že to tak bolo. Z vety, v ktorej sa spomína, že odvážne scény sú náročné snáď pre každú herečku, ale navrhovateľka ju stvárnila skvele, pre svedkyňu vyplývalo, že je to síce problém, ale navrhovateľka je profesionálka, pre ktorú je to bežné lebo ich stvárnila skvele. Pokračovanie, že by sme márne hľadali ďalšie dielo takisto podľa nej nie je v poriadku, pôsobí dehonestujúco s cieľom uškodiť osobe, o ktorej sa písalo. Svedkyňa sa profesionálne vždy snaží absolútne obmedziť hodnotenia, osobné vstupy a používanie slova ,,snáď", keďže navrhovateľku vo filme mohol hodnotiť iba kritik. Sama ho nevidela, na základe článku mohla hodnotiť iba fotky navrhovateľky. Pre ľudí z PR agentúr v čase, kedy sa s navrhovateľkou kontaktovali čisto profesionálne bola navrhovateľka postrach - mimoriadne spravodlivá a korektná vo vyjadreniach, veľmi profesionálna. Neprichádzalo u nej do úvahy, aby uverejnila niečo v znení, ako by som to chcela napr. svedkyňa, prípadne neuverejnila niečo, čo by nevyznelo práve najšťastnejšie. Hovorili o nej, že je veľmi spravodlivá a to bez ohľadu na možné následky, či prípadné poškodenie kohokoľvek. Navrhovateľka vždy dala objektívne možnosť vyjadriť sa každej dotknutej osobe a vždy si veľmi vážili jej prácu a bolo radi, ak prišla na tlačovú konferenciu. Často spracovávala kontroverzné a pre zúčastnené osoby, o ktorých bola reportáž veľmi nepríjemné témy. Na to, keď jej navrhovateľka hovorila o tom, že dostala informácie, že majú na ňu vytiahnuť špinu svedkyňa navrhovateľku ukľudňovala s tým, že jej zamestnávateľ si váži jej prácu, keďže si musí vážiť tak objektívneho zamestnanca akým bola, spracovávala vždy kvalitné témy a to nie len po povrchu, ale do hĺbky. Vždy oceňovali jej snahu o objektivitu a aj v prípade negatívnejšej reportáže súčasné zverejnenie aj toho dobrého, čo sa k téme dozvedela. Keď si pred pojednávacou miestnosťou chcela pripomenúť inkriminovaný článok, vyhľadala ho cez Google, pričom vypadol mi ako prvý článok. Svedkyňa vôbec nečíta bulvár a nepamätala si žiadny dehonestujúci článok o navrhovateľke. Po odchode z STV prebralo Mediálne SK prebralo list premiérovi pôvodne z facebooku s komentárom, autorom ktorého listu ale bola navrhovateľka. Negatívne odpovedala na otázku, či za posledných 10 rokov zaregistrovala požiadavku na moderovanie veľkého eventu organizovaného PR agentúrou, ktoré sú moderované mediálne známymi osobami, na jeho moderovanie Tomečkovou. Svedkyňa je 10 rokov majiteľkou a PR manažérom vlastnej agentúry, pričom v tejto brandži pracuje 14 rokov. Téma zdravotníctva je prioritnou oblasťou, v ktorej pôsobí a fakticky predmet činnosti jej agentúry, ktorá sa špecializuje iba na zdravotnícke témy, pričom nemá žiadnych iných klientov mimo zdravotníctva. Jej klientmi sú obchodné spoločnosti a Občianske združenia, napr. onkologické a tiež farmaceutické firmy, ktoré sa venujú charite a PR, ďalej lekárske odborové spoločnosti, ktorých má najviac vo vzťahu k prevencii, diagnostike a liečby v rámci medzinárodných kampaní. Na otázky právneho zástupcu odporcu či vnímala jednotlivé vety ,,Sympatická blondínka sa totiž venuje zdravotníckym témam, ktoré sú pravidelnou súčasťou spravodajských relácií" a ,,Ešte ako slobodná totiž účinkovala v dráme s názvom

Správca skanzenu, kde sa objavila napr. po boku F. P., či X. Š." ako snahu poškodiť navrhovateľku reagovala tak, že v týchto vetách vytrhnutých z kontextu snahu poškodiť navrhovateľku nevidela.

Svedok S. M., vedúci spravodajstva v RTVS v čase pôsobenia navrhovateľky uviedol, že navrhovateľku pozná asi 3 roky, kedy nastupoval na svoju pracovnú pozíciu. Mali jednak pracovný vzťah nadriadeného voči podriadenej a jednak rovnako ako s väčšinou členov redakcie neformálnejší priateľský vzťah v rámci pracoviska, na čom si zakladá. V čase zverejnenia článku bol do toho zainteresovaný potom, čo s navrhovateľkou hovoril a mal pocit, že tým bola značne zasiahnutá, keď mu večer po jeho uverejnení telefonovala a žiadala ho o pár dní uvoľnenia z pracovných povinností, keďže si nevedela predstaviť, že by potom mala prísť do práce. Chcela sa vyhnúť nepríjemnému pocitu pokiaľ by bezprostredne potom mala ísť na tlačovú konferenciu, kde by mala pocit, že sa na ňu ľudia dívajú a rozprávajú o nej. V ten deň večer spolu telefonovali 30 až 40min. Bola rozrušená, zjavne ju to vzalo, plakala do telefónu. Cítila sa trápne aj pred kolegami v práci, kde sa to rozšírilo. Bola zjavne rozhodená, nechápala, prečo sa to stalo práve vtedy v rámci súkromného rozhovoru vyjadrila svoj dojem, že to môže mať súvis s citlivými témami na ktorých vtedy pracovala, a že to niekto voči nej vytiahol úmyselne. Sám článok čítal až večer tesne pred ich telefonátom, po tom, čo ho na to upozornil kolega s tým, či to ešte nečítal, keď v práci bola zvláštna atmosféra. Navrhovateľku upokojoval s tým, že také veci sa stávajú a bude sa jej snažiť byť nápomocný v rámci možností. Pozná ju ako silnú ženu, ktorá možno nie vždy každému sadla, ale vždy si ustála svoj názor. Rozoberali to aj na úrovni šéfov spravodajstva nasledujúci deň na neformálnom stretnutí, kedy riešili, či k článku zaujať oficiálne stanovisko, od čoho ale upustili keď dospeli k záveru, že by tým iba prikladali váhu médiu, ktoré to zverejnilo. Mrzelo ich ale, že ten titulok bol koncipovaný tak, že bolo zdôrazňované postavenie navrhovateľky ako redaktorky verejnoprávneho spravodajstva. Ako keby sa mal navodiť dojem, ako taký človek môže robiť v spravodajstve. Väčšina ľudí si totiž otvorila iba fotky. Pripadalo im príliš exponované, že navrhovateľka pracovala v RTVS. Nechceli teda zaujať oficiálne stanovisko, hoci mali dojem, že to môže poškodiť redakciu, ako by tam mali ľudí, ktorí mali za sebou divnú minulosť. Za navrhovateľkou ale stáli. On sám film nevidel, ale pozná režiséra a rozprávali mu, že ide o normálny umelecký film a iba o jednu scénu, čo však z fotiek ku článku nebolo jasné. Po opísanom telefonáte sa s navrhovateľkou po jej návrate do práce na túto tému možno ešte niekoľkokrát rozprávali, ale konkrétne už tieto rozhovory nevedel zreprodukovať. Po článku si navrhovateľka vyžiadala voľno, aké dlhé, už uviesť nevedel. Ako profesionál poznajúci zásady pri žurnalistike na vysvetlenie pravidiel pri vzniku článku o konkrétnom respondentovi uviedol, že v závislosti od charakteru článku sa postupuje tak, že ak by článok mohol zasiahnuť do súkromia a dotknutý človek by sa eventuálne mohol súdiť, je prvou zásadou dať mu priestor na vyjadrenie; ak sa s ním nedá spojiť, zasiela sa mu email a čaká sa aspoň deň s tým, že sa neskôr uvedie, že sa o to aspoň pokúsili. Pokiaľ tatko médium nepostupuje je to veľmi nepríjemné a jednoznačné zlyhanie redaktora alebo redakčného personálu. V RTVS sa snažili vždy v závere správ ospravedlniť alebo minimálne dodatočne uviesť napr. v spravodajstve na nasledujúci deň, že sa o to pokúšali. Z pohľadu tém bola navrhovateľka v RTVS v čase jeho pôsobenia redaktorka v zdravotníctve spracovávajúca často témy, ktoré vyžadovali od redaktora byť nepríjemný, či ísť do konfliktu v oblasti liekov a farmaceutických firiem a tiež týkajúcich sa nemocníc a sťažností na ne si vyžadovali zvýšenú mieru konzultácií a väčšiu opatrnosť, z ktorého dôvodu sa reportáže vyrábali dlhšie - 2 až 3 dni. Pred RTVS svedok pracoval v denníku SME ako zahranično-politický redaktor. V rámci 5-dňového pracovného týždňa bola navrhovateľka v spravodajstve RTVS na obrazovke 3-4 dni. Pri svojom tvrdení, že väčšina ľudí si pozrela len fotky vychádzal z toho, čo sa dialo v redakcii, kde si väčšina kolegov pozrela iba fotky a prečítali si iba úvod, pričom vychádzal z ich odpovedí, keď sa ich pýtal, čo sa deje. Nevedeli mu konkrétne povedať, o čo ide, iba že si pozreli fotky a že navrhovateľka keď bola mladá, natočila takýto film. Navyše vychádzal aj z praxe novinára v SME, kde im z analýz vychádzalo, ako funguje web, to znamená, že v prípade fotogalérie k článku je zaujímavejší pre konzumenta a má viac kliknutí. Vyslovene lož alebo údaj, ktorý by nebol pravda a ani kritiku v článku nenašiel. Sám by vôbec nevidel dôvod písať o tom, že navrhovateľka natočila film, ale ak už, chcel by zistiť jej pohnútky a tiež, ako to vníma dnes, preto by ju ako autor článku kontaktoval. Pokiaľ hovoril o divnej minulosti, vychádzal z toho, že v samotnom článku sa spomína tajná minulosť a dedukoval to z titulku a formulácií, ktoré na to navádzajú. Píše sa v ňom, že erotické scény zvládla, čo budí dojem, že išlo o erotický až pornografický film, ak si to čitateľ neprečítal celé. Navodzuje dojem, že sa ukazuje minulosť, ktorú by človek na pozícií redaktora verejnoprávnej televízie nemal mať, keďže v ňom bolo príliš zdôrazňované, že je redaktorkou RTVS. Nevidel súvislosť medzi tvrdeným charakterom filmu a tým, že navrhovateľka bola redaktorkou. Na vysvetlenie rozdielu medzi redaktorom a moderátorom uviedol, že moderátor vystupuje v televíznom spravodajstve, kde sedí v štúdiu a zahlasuje správy, moderuje spravodajstvo, nechodí do terénu, nevyrába reportáže na rozdiel od redaktora, ktorý príde s určitým

návrhom témy, ktorú spracuje a odovzdá reportáž po zostrihaní. Na obrazovke sa redaktor objavuje iba vo forme tzv. standup-u v rámci svojej reportáže. Redaktor sa na obrazovke objaví na cca 30 sekúnd v rámci celého spravodajstva, kým moderátor cca 10 minút. V žurnalistike nie je bežné, aby sa pod článkom neuvádzal autor. Pokiaľ ide o krátky príspevok zvykne si autor uvádzať aspoň skratku alebo ak ide o materiál vyjadrujúci stanovisko celej redakcie, označí sa skratkou R, resp. Red označujúci redakciu. Zo skúsenosti zo SME.sk sa autor pod článok nepodpisuje v prípade ak ide o popis alebo stručný komentár k videu s jeho obsahom, to zn. o krátky text bez autorského vkladu vo forme duševnej hodnoty. Článok o navrhovateľke vzhľadom na jeho štruktúru považoval za autorský, pričom ak niečo niekto napísal, nemal by sa za to hanbiť, pričom podpis slúži aj k tomu, aby niekto, kto by mal s článkom problém, vedel na koho sa obrátiť.

Odporca súdu predložil analýzu scény z filmu Správca skanzenu (Š. Uher 1988), ktorú súd vykonal ako dôkaz na pojednávaní dňa 06.08.2015 (prehral časť filmu od 01:00:00 hod. do 01:09:30, pričom relevantné pasáže sú zachytené v 1 hod. 6 min. a scéna trvá 15 sekúnd od 01:06:08 do 01.06:23) označenú ako Odborný posudok k scéne z filmu Správca skanzenu vypracovanú dňa 17.09.2015 vypracovanú Mgr. Evou Filovou, ArtD., filmovou historičkou pôsobiacou na Katedre audiovizuálnych štúdií FTF VŠMU, autorkou monografie Eros, sexus, gender v Slovenskom filme, vydanej Slovenským filmovým ústavom Bratislava v r. 2013. Súd sa napriek námietkam navrhovateľky oboznámil s jej obsahom, keď nezohľadňoval subjektívne hodnotenia autorky posudku vzťahujúce sa k napadnutému článku, ktoré autorka vyjadrila v prvom odseku, avšak prihliadal na objektívnu odbornú štúdiu predmetnej scény a celého filmu z faktografického a historického hľadiska, pričom vzal do úvahy aj citované kritiky a opis deja. Autorka v posudku uvádza, že predmetná scéna z filmu sa dá označiť ako erotická z hľadiska súboru faktov a významov. Citujúc Q. P.: Štefan Uher 1930 - 1993, SFÚ 2002 uvádza, že režisér J. sa erotickým scénam v podstate vyhýbal, a keď už ich musel nakrúcať, boli cudné. J. stačil pri ľúbostných scénach náznak, zvyšok ponechával na divákovu fantáziu“. Vo vzťahu k nahote uvádza, že ako jeden z najstarších umeleckých výrazových prostriedkov sa používa vo forme alegórie či symbolu, pričom F. detinské zvádzanie „lovca zvukov“ H. je (v prípade inkriminovanej scény) pendantom k milostnej scéne s jej otcom a macochou. … film Správca skanzenu sa radí k filmom účtujúcim s minulosťou, tematizuje tabuizované, problematické oblasti (rok 1968, emigrácie, ničenie kultúrnych hodnôt, drogová závislosť) a otázky etiky. Poukázala na rozdiel medzi erotikou a pornografiou, keď za erotický môžeme považovať pohľad či letmý dotyk, príťažlivosť či sofistikovaný systém zvádzania, odhaľovanie a zahaľovanie... Erotika je cudná aj zmyselná, má tisícky podôb. … Pornografia má najmä jednu polohu - tou je sexus. Vo vzťahu k niekoľkosekundovej scéne zvádzania F. (D. O.) vo filme Správca skanzenu konkrétne uvádza, že patrí medzi filmový príbeh v slovenskej kinematografii charakterizovaný zlyhávaním v láske a prežívaním frustrácie z nenaplneného očakávania, keď sa zvádzanie míňa účinku. Ak by mala autorka tento film zaradiť do svojej monografie, v ktorej sa mu nevenovala, zaradila by danú scénu do podkapitoly „Detská a pubertálna erotika“. K filmu ďalej uvádza, že mal v čase uvedenia do kín veľmi priaznivé ohlasy, získal Cenu československého filmu na XXVII. FČSF v Mladej Boleslavy a Cenu za mužský herecký výkon ex aeguo (F. P.). Vyzdvihovaná bola aj výborne zvládnutá rola Pauly: „Neľahkú úlohu citovo rozorvanej dievčiny, ktorá nechce dať najavo svoje duševné pohnutie zvládla Lucia Križanová bezchybne rozhodne aj zásluhou režiséra. Jej herectvo bolo uveriteľné v celej zložitej psychickej škále, od mladíckej trucovitosti, cez previnilosť, až po zúfalú potrebu lásky“. (Analýza filmu Správca skanzenu z 26.2.1989, Oddelenie výskumu SFÚ). Dobová kritika neobišla ani predmetnú erotickú scénu: Také v koncepci této postavy (dcery F.) se projevili důsledky zvolené epické šířky. Po načrtnutých vztazích k druhé otcově manželce se vytráci z děje, aby se do něho v druhé části vrátila i s důsledkem v podobě fetování. Nejde jen o konvenčnost tohto znau, ale ve spojení se scénou F. erotické vyzývavosti se mění jeho funkce a účelnost.“ (Y. E.: Objektivem kritiky. In: Film a doba č. 1, 1990). V prípravnej literárno-dramaturgickej fáze prešla genézou aj erotická scéna Paulinho zvádzania. V námete a literárnom scenári sa postava volala Bára. Námet hraného celovečerného filmu Skanzen (august 1986): „Bára poslušne kráča za ním a keď si chlapec vyhliadne miesto na „odpočúvanie“, ona sa zvalí do trávy a nehybne pozoruje oblohu. Richard nastaví anténu s mikrofónom a vráti sa späť k Báre. Prekvapia ho obnažené prsia dievčaťa, jej vyzývavý pohľad a vzápätí i kŕčovitý pokus o niečo, čo len vzdialene pripomína milostné dotyky. Bára zúfalo potrebuje pohladenie, ale zároveň nie je sama schopná ani najjednoduchšieho, prirodzeného kontaktu. Milostná hra, ktorú sama vyprovokovala, prerastie jej zásluhou do hysterického zápasu a skončí trápnym nezdarom. Plače schúlená a nevládna v tráve. Richard ju neohrabane oblieka.“ Literárny scenár Správca skanzenu (august 1987, II. Verzia), zhodujúci sa okrem mena postavy s Technickým scenárom Správca skanzenu z decembra 1987, ktorý býva posledným konečným podkladom k nakrúcaniu: „Richard nasmeruje anténu do koruny stromov a

prejde k Báre. Zostane nad ňou prekvapene stáť. Pozerá na jej mladé odhalené prsia. Kľakne si na dva kroky od nej, odsadne na päty. Z Bárinej tváre sa vytratí počiatočná vyzývavosť a nahradí ju rozpačitá neistota. - Dotkni sa ma... - povie ticho Bára. Richard nereaguje. Bára sa natiahne, zoberie jeho ruku do svojich a priloží si ju na prsia. Richard si ruku pozvoľne vymaní z jej kŕčovitého stisku. Bára odvráti tvár, vidno na nej, ako zúfalo potrebuje pohladenie. Schúli sa do trávy. Ticho plače.“ Prílohou posudku bola i Dohoda o vytvorení hereckej úlohy vo filme zo dňa 09.03.1988 s podpisom Križanovej, z ktorej autorka cituje (údajné) privolenie herca - herečky „použiť jeho výkony vo filme na verejné premietanie v kinách, v televízii a jej propagáciu podľa uváženia Slovenskej filmovej tvorby“ (v skutočnosti sa takáto klauzula v pripojenej dohode nenachádza). Ďalej autorka konštatuje, že v dobe internetu a digitalizácie sa však stráca kontrola nad šírení diela, ktoré po jeho zverejnení (televíznom odvysielaní, vydaní na DVD s poznámkou, že film Správca skanzenu zatiaľ na DVD nevyšiel) je zvyčajne pirátsky skopírované a sprístupnené na obľúbených portáloch (youtube, uloz.to...). Iným spôsobom šírenia filmov a grabov (printscreenov) z filmov sú „fandovské“ webstránky a blogy s vášňou pre zberateľstvo bizarných či pikantných (erotických, pornografických...) scén. V danom prípade boli v napadnutom článku použité práve graby z filmu. Napokon legitímnym spôsobom šírenia diela je písanie o kultúre, o kinematografii a jej rôznych aspektoch, v neposlednom rade aj o erotike vo filme - či už bulvárnou alebo vedeckou formu, za použitia grabov z filmu, nikdy nezverejnených pracovných fotografií a písomných dokumentov, ktoré spravuje Slovenský filmový ústav. V závere odborného posudku uvádza vychádzajúc z evidencie SFÚ rešerš objavovania sa filmu v televíznom vysielaní a vo filmových projekciách a to v televíznom vysielaní v roku 1999, 2002 a 2012 a ďalej jeho premietanie v máji 2009 v rámci sprievodného podujatia k výstave Slovenskej národnej galérie Osemdesiate, na seminári Filmového klubu Nitra v novembri 2009, v júli 2009 na 35. letnej filmovej škole v Uherskom Hadišti, v máji 2012 na 14. filmovej prehliadke Kino na hranici Ciezsyn/Český Těšín, vo februári 2014 s audio komentárom v Oddelení pre nevidiacich a slabozrakých na Klariskej ulici v Bratislave a napokon v dve projekcie v marci 2015 (po podaní návrhu v predmetnej veci) v Kino Lumier v Bratislave.

Odporca ďalej súdu predložil krátky článok zverejnený na topky.sk dňa 25.05.2005, kde sa spomína D. S., ktorá sa objavila medzi svadobčanmi na svadbe T. H. zo Slovenskej televízie ako televízna tvár a nadväzujúci článok z 05.06.2005, v ktorom sa navrhovateľka a jej manžel spomína v tom zmysle, že Danu Roháčovú s manželom zoznámili. Ďalej poukázal na článok zo stránky www.pravda.sk <http://www.pravda.sk/> z 29.07.2012 s titulkom Rada RTVS rieši šikanovanie v spravodajstve. Ďalej poukázal na definíciu erotiky podľa Všeobecného encyklopedického slovníka A - F, vydaného OTTOVÝM NAKLADATELSTVÍM, s.r.o., Praha v r. 2005 ako a) zmyselnosť, vnímanie a prežitky so silnou väzbou na sexuálne objekty a situácie; b) javy súvisiace so sexuálnou aktivitou, sprevádzané silnými emocionálnymi zmenami; c) objektívne vnemy a subjektívne fantázie vzbudzujúce sexuálne dráždivé súvislosti, neznamenajúce ľúbostnú túžbu. Ďalej poukázal na prvé odkazy pri zadaní mena navrhovateľky do vyhľadáva MyWay, kde sa ako prvý odkaz objavil článok zverejnený dňa 27.03.2015 na hn.hnonline.sk s názvom Mama slovenskej plavkyne píše Ficovi: Uráža nás postoj štátu, dajte nám pokoj vrátane článku citujúceho otvorený list navrhovateľky zverejnený na facebooku a ďalej článku zo dňa 06.08.2015 zverejnený na www.dog.sk <http://www.dog.sk/> Moderátorka STV D. S. potrebuje štvornohého terapeuta.

Súd sa oboznámil s prepisom emailovej komunikácie medzi navrhovateľkou a D. T. zo dňa 1.4.2014 s označením subjektu ŠPINA, adresovaný v kópii na S. M. s textom: Pôvodne som nechcela a nechcem to ani vlastne rozoberať, povedala som to iba S. a bola by som rada, keby to tak aj ostalo medzi nami, ale asi by ste o tom mali vedieť. Najsilnejšie farma firmy sa spojili a dali PR agentúre zákazku na nájdenie nejakej špiny na moju osobu po reportážach o receptoch a TB s lekármi. Poplach má aj centrála WHO, ktorej som počas prípravy reportáž poslala otázky, aké sú pravidlá na prezentáciu zástupcu WHO v krajine na TB k liekov, výrobkom, vakcínam a podobne, ktoré platia farma firmy. Ale inak som úplne pokojná, len prekvapená. D. T. reagoval e-mailom z toho istého dňa s odstupom 10 minút v znení: Lucia to ustojíme. Ďakujem, že ste mi to povedali. Akonáhle by ste mali informáciu akúkoľvek ďalšiu informáciu povedzte mi to prosím. Stojím za Vami. L.

Vychádzajúc priamo z údajov zverejnených na internetovej stránke Topky.sk <http://www.topky.sk/>, ide o online magazín spoločnosti Zoznam, s.r.o, pričom www.topky.sk <http://www.topky.sk/> využívajú spravodajstvo z databázy TASR, SITA a ČTK.

Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 11 Občianskeho zákonníka).

Právo na ochranu osobnosti prináleží každej fyzickej osobe. Výpočet jednotlivých zákonom chránených zložiek osobnosti sa v uvedenom ustanovení uvádza príkladmo. Popri práve na ochranu života, zdravia občianskej cti, svojho mena a prejavov osobnej povahy sem možno zaradiť aj právo na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti, súkromného a rodinného života (garantované i v článku 19 Ústavy Slovenskej republiky).

Podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy sa môžu bez privolenia fyzickej osoby vyhotoviť alebo použiť primeraným spôsobom tiež na vedecké a umelecké účely a pre tlačové, filmové, rozhlasové a televízne spravodajstvo. Ani také použitie však nesmie byť v rozpore s oprávnenými záujmami fyzickej osoby (§ 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka).

Ostatne citované zákonné ustanovenie upravuje t.z. zákonnú licenciu . Rozsah licencie a spôsob jej výkonu sa vymedzuje na základe dvoch znakov. Určujúcim je predovšetkým účel použitia, ktorý sa môže vzťahovať len na účel uznaný týmto právnym predpisom (napr. použitie podobizne na filmovú reportáž o živote tejto osobnosti). Ďalším kritériom je požiadavka primeranosti použitia zákonnej licencie v tom zmysle, aby (pokiaľ ide o rozsah i spôsob použitia licencie) nedošlo k rozporu medzi použitím a oprávneným záujmom občana. Predmety, ktoré možno na základe tejto licencie použiť, sú podobizne, obrazové snímky a zvukové záznamy, nie však (na rozdiel od § 12 ods. 2) osobné písomnosti.

Z hľadiska poskytnutia právnej ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene, alebo vedome či nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby.

Za neoprávnený zásah sa nepovažuje kritika, ak je pravdivá a súčasne svojou formou primeraná. Neoprávneným zásahom nie sú ani podnety, upozornenia a sťažnosti urobené primeraným spôsobom, adresované príslušným orgánom.

Do osobnostných práv fyzickej osoby chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka môže vydavateľ periodickej tlače neoprávnene zasiahnuť zverejnením difamujúcich skutkových tvrdení (najmä zverejnením nepravdivých skutočností), týkajúcich sa fyzickej osoby, či publikáciou neprípustných hodnotiacich úsudkov o tejto osobe (napr. neprípustnou kritikou občana, alebo jeho konania) a to nielen v publicistickom útvare vyjadrujúcom stanovisko oznamovacieho prostriedku či jeho redaktora, ale aj v článku, ktorý stanovisko periodika ani jeho autora nevyjadruje, pokiaľ sú v ňom obsiahnuté údaje, ktoré sú objektívne spôsobilé zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby.

Je namieste dôsledné rozlišovanie faktov a hodnotiacich úsudkov. Kým pravdivosť prvých je možné dokázať, správnosť druhých preukázať nie je možné.

Skutkové tvrdenia majú objektívnu povahu. Spravidla ide o rozširovanie nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich skutočností. Určujúcim charakterom neoprávnenosti informácie jej difamujúci, dehonestujúci, prípadne až degradujúci charakter. Porušenie práva na česť a dôstojnosť môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktorú môžu objektívne spôsobiť ujmu na cti a dôstojnosti dotknutého subjektu v očiach ostatných osôb. To, či je určité tvrdenie difamujúce treba posudzovať nielen podľa použitých výrazov, formulácií, ale aj z celkového dojmu s prihliadnutím na všetky okolnosti a súvislosti, za ktorých k tvrdeniu došlo.

Hodnotiaci úsudok predstavuje subjektívny tvrdenie, vyjadrujúce osobný názor toho, kto hodnotiaci úsudok vyslovuje. Právne akceptovateľný je taký hodnotiaci úsudok, ktorý je vecný, konkrétny a primeraný čo do obsahu a formy a nesmie vybočovať z hraníc nutných na dosiahnutie cieľa.

Základným rozdielom medzi faktom a hodnotiacim úsudkom je v originalite hodnotiaceho úsudku. Hodnotiaci úsudok má totiž v sebe tvorivé prvky autora v tom zmysle, že vytvorí určitý jemu vlastný logický záver (t.j. jeho vlastný hodnotiaci úsudok) na základe určitých informácií. Takéto podklady by mali byť uvedené, aby bolo umožnené vytvorenie si vlastného názoru, vlastného hodnotiaceho úsudku. Obe

zložky hodnotiaceho úsudku (podklady a vyvodenie logického záveru) musia tvoriť jednotný kompaktný celok a musia byť logicky spojené - logicky na seba nadväzovať. Hodnotiaci úsudok nemožno chápať tak, že nepodlieha žiadnym pravidlám, nakoľko v takom prípade by sa vytvoril inštitút, ktorý by ad absurdum znegoval právo na ochranu osobnosti.

Tam, kde je určité vyjadrenie hodnotiacim úsudkom, môže primeranosť zasahovania do práva na slobodu prejavu závisieť na tom, či pre napadnuté vyjadrenie existuje dostatočný faktický podklad, pretože aj hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek faktického podkladu môže byť prehnaný.

Hodnotiaci úsudok zverejnený v tlači môže byť považovaný za ako taký nielen vtedy, ak je sprevádzaný skutočnosťami, na ktorých sa zakladá. Nevyhnutnosť súvislostí medzi hodnotiacim úsudkom a skutočnosťami, ktoré ho podopierajú sa môže meniť prípad od prípadu podľa špecifických okolností.

Použite zákonom demonštratívne vymenovaných prostriedkov právnej ochrany osobnosti fyzickej osoby prichádza do úvahy bez ohľadu na zavinenie neoprávneného zásahu, pretože v danom prípade prichádza do úvahy objektívna zodpovednosť. Občianskoprávna sankcia by bola vylúčená iba v prípade, ak by zásah spočíval v skutkových tvrdeniach, ktoré sa preukážu pravdivými, avšak súčasne by nemohlo ísť o také skutkové tvrdenia, ktoré zasahujú do sféry osobnosti chránenej právom. Ak sa dotýkajú tejto sféry sú totiž aj pravdivé tvrdenia neoprávneným zásahom.

Sloboda prejavu a právo na informácie sa zaručujú podľa čl. 26 Ústavy <http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=504111-504116> Slovenskej republiky, pričom Ústavou <http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=26&p=15161> upravené (a pritom jediné) obmedzenia ich výkonu sú upravené v jej čl. 26 ods. 4 <http://www.epi.sk/form/goto.ashx?t=27&p=504115>. Medzi tieto obmedzenia patrí aj „ochrana práv a slobôd iných“. Pri uplatňovaní týchto základných práv ide o vytvorenie primeranej rovnováhy medzi právom na informácie na strane jednej a právom na ochranu osobnosti toho, o ktorom sa informácie získavajú, pričom sa uznáva, že u osôb verejného záujmu dochádza k zúženiu priestoru ich osobnej sféry, v dôsledku čoho sa primerane znižuje aj úroveň ochrany ich osobnostných práv.

Medzi osoby verejného záujmu možno zaradiť všetky kategórie osôb z politického, športového alebo kultúrneho života, bez ohľadu na to, či sú týmito osobami dlhodobo alebo krátkodobo, resp. či sa jedná o absolútne alebo relatívne osoby verejného záujmu. Už tradične sú za absolútne osoby verejného záujmu považovaní v užšom zmysle politici a v širšom ponímaní aj športovci, vedci, spisovatelia, herci, speváci alebo iné osoby zo šoubiznisu, na ktoré sa upriamuje pozornosť verejnosti a ktoré sa týmito osobami stali zväčša na základe vlastného rozhodnutia. Za relatívne osoby verejného záujmu označujeme subjekty, ktoré sú prechodne stredobodom pozornosti na základe udalosti, ktorú verejnosť zaujíma, bez ohľadu na to, či je prijímaná pozitívne alebo negatívne. Spoločné pre obidve skupiny absolútnych aj relatívnych osôb je to, že sú známe a priťahujú pozornosť verejnosti vďaka činnosti alebo skutkom, ktoré sa s týmito osobami spájajú a ktoré ich odlišujú od ostatných osôb, hoci len na prechodné obdobie. Osoba verejného záujmu sama nevyhnutne a otvorene vystavuje podrobnému skúmaniu zo strany médií a širokej verejnosti každé svoje slovo a skutok a musí prejaviť väčšiu mieru tolerancie, najmä ak ona sama robí verejné vyhlásenia, ktoré pripúšťajú kritiku. Avšak aj osoby verejného záujmu majú osobitné právo na súkromie a taktiež právo na rešpektovanie ich cti, dôstojnosti a dobrého mena a je žiaduce ich vnímať a posudzovať individuálne, pričom potreba takejto ochrany musí byť v rovnováhe so záujmami otvorenej diskusie o prejavoch takejto osoby.

V danom prípade súd na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že v súvislosti s uverejnením napadnutého článku s jeho titulkom a zverejním napadnutých fotografií - grapov, resp. printscreenov z filmu Správca skanzenu došlo k neoprávnenému zásahu do troch aspektov práva na ochrany osobnosti navrhovateľky a to k zásahu do jej práva na česť, dôstojnosť a dobré meno.

V prvom rade sa súd pri hodnotení zásahu zameral na charakter predmetného článku. Podľa internetovej encyklopédie wikipédia je spravodajstvo definované nasledovne: „Spravodajstvo je súhrn publicistických prejavov, ktoré širokej verejnosti vecne, stručne a presne približujú aktuálnu alebo neznámu udalosť. Spravodajstvo má spĺňať niekoľko atribútov. Najvýznajmenjšie sú aktuálnosť, profesionálnosť a objektívnosť. V spravodajstve novinár spracuje aktuálnu udalosť jednoducho, stručne, vecne a bez komentovania. Jeho úlohou je odpovedať na šesť základných otázok: Kto? Čo? Kedy? Kde? Ako? Prečo?.“

Vychádzajúc z uvedenej definície súd dospel k záveru, že napadnutý článok nemožno hodnotiť ako článok spravodajský, keď udalosť zo života navrhovateľky, na ktorú sa kľúčovo zameral a ktorú demonštroval zverejnenými grapmi, nespĺňala atribút aktuálnosti, nebola spracovaná profesionálne a objektívne, z ktorého dôvodu neobstojí argumentácia odporcu, že sa naň vzťahuje zákonná spravodajská licencia v zmysle ust. § 12 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Charakter článku je teda potrebné hodnotiť ako bulvárny, t.j. „orientovaný primárne na senzácie, katastrofy a zaujímavosti zo šoubiznisu, politiky, všedného života či regiónov, intenzívne pracujúci s emóciami čitateľa, snažíaci sa zaujať či šokovať“ (medialne.etrend.sk/slovnik). Bulvárny charakter článku je zjavný z účelového výberu, kompozície a spôsobu podania informácií, s ktorými pracuje.

Súd zohľadňoval, že hoci je možné navrhovateľku, ktorá v čase zásahu pracovala ako redaktorka spravodajstva verejnoprávnej televízie považovať za osobu verejného záujmu, ako taká má tiež nepochybne právo na ochranu jej osobnostných práv. Hoci článok ako taký nemá vyslovene negatívne ladenie, neobsahuje kritiku, naopak snaží sa navodiť dojem vyzdvihovania kvalít navrhovateľky ako neherečky, akcentácia na jej „tajnú minulosť“ a erotickú tematiku („nahá v tráve“) nemajú absolútne žiaden súvis jej serióznou profesionálnou kariérou a pôsobením v médiách, konkrétne vo verejnoprávnej televízii, ktorá v opozícii voči rozvinutému komerčnému systému má za cieľ udržať kultúrne poslanie a tradíciu hodnôt vo vysielaní, a teda predpokladá vyšší morálny a osobnostný kredit jej zamestnancov. Mediálnu publicitu v zmysle bulváru navrhovateľka až do zverejnenia článku nepochybne sama nevyhľadávala (bulvárne články, v ktorých sa spomína vyslovene okrajovo v súvislosti s inou osobou verejného záujmu, na ktoré odporca poukázal sú zjavne staršieho dáta, resp. ďalší má vyslovene spravodajský charakter; rozhovor zverejnený na www.dog.sk <http://www.dog.sk> a prebratý príspevok z facebooku sú až z obdobia po podaní návrhu v predmetnej veci). Jej účinkovanie na prahu dospelosti vo filme nie je možné vzhľadom na časový odstup ani jej profesionálne pôsobenie považovať za záležitosť verejného záujmu, pričom marginálna sekvencia z filmu (v trvaní 15 sekúnd), na ktorý sa článok zameral a ktorú vyzdvihol pripojením grabov je nepochybne vytrhnutá z kontextu celého filmu, ako hodnotného umeleckého diela s omnoho hlbšou tematikou, pričom sa nedá vyhnúť dojmu (potvrdenému v časti zo zachovanej diskusie k článku), že k tomu došlo s cieľom škandalizovať navrhovateľku ako moderátorku verejnoprávneho média. Hoci scénu demonštrovanú grapmi z prísne lexikálneho hľadiska možno označiť za erotickú, z článku nemožno jednoznačne vyvodiť, že v podaní režiséra v celkovom kontexte vyznievala cudne a s hlbším symbolickým významom a nepredstavovala prvoplánovú erotiku, ako sa mohlo bežnému čitateľovi, ktorý film nevidel, javiť po prečítaní článku. Naopak v kontexte so sprievodnými fotografiami informácia síce stricto senzu pravdivá vyznieva skreslene a dehonestujúco, keď vulgarizuje erotické zábery z filmu, ktoré v ňom boli zasadené v umeleckom kontexte. Predmetný článok nepredstavoval článok o kultúre, resp. o kinematografii a jej rôznych aspektoch všeobecne, prípadne nerozoberal erotiku vo filme ako výrazový umelecký prostriedok, kedy by zverejnenie uvedenej informácie a fotografií/grabov z filmu bolo skutočne legitímne. Článok ako taký sa zameriaval výlučne na osobu navrhovateľky, pričom zverejnené informácie vytrhnuté z kontextu ich povrchným podsunutím čitateľovi bez znalosti deja filmu boli zneužité s cieľom vzbudiť či vyrobiť senzáciu a vyznievajú voči navrhovateľke šikanózne. Dej filmu, zasadenie predmetných scén neboli známe širokej verejnosti a v článku neboli spomenuté, a teda čitateľ si nemohol vytvoriť objektívny obraz o charaktere pôsobenia navrhovateľky v uvedenom filme. Nahota bola v predmetnom filme bola použitá ako výrazový umelecký posudok, avšak článok svojím podtextom navodzuje dojem, že šlo o erotické scény vulgárnejšieho charakteru, a teda bežnému čitateľovi rozhodne neumožnil dospieť k úsudku vyplývajúcemu zo znaleckého posudku, že v skutočnosti predmetné scény zobrazovali detinské konanie hlavnej predstaviteľky, ktorú stvárnila navrhovateľka, ktoré je možné zaradiť do detskej a pubertálnej erotiky. V rozpore s odborným posudkom, v ktorom sa konštatuje, že v Dohode o vytvorení hereckej úlohy vo filme zo dňa 09.03.1988 s podpisom Križanovej sa nachádza privolenie herca - herečky „použiť jeho výkony vo filme na verejné premietanie v kinách, v televízii a jej propagáciu podľa uváženia Slovenskej filmovej tvorby“, súd v predloženej dohode takúto klauzulu nenašiel. Ak by však aj bola štandardnou súčasťou takýchto zmlúv z uvedeného obdobia, nebolo by možné takýto súhlas herca vztiahnuť na napadnutý článok, nakoľko formuláciu „podľa uváženia Slovenskej filmovej tvorby“ je možné chápať ako udelený generálny súhlas na použite výkonov herca Slovenskej filmovej tvorbe, čo však rozhodne nemožno stotožňovať s „uvážením“ súkromného média. Pokiaľ by článok chcel zachovávať čo i len zdanie spravodajského charakteru, bolo by namieste, aby jeho autorka dala priestor na vyjadrenie sa aj navrhovateľke, na osobu ktorej bol zameraný, k čomu však nedošlo, čo tiež jednoznačne svedčí o jeho bulvárnom charaktere. Vzhľadom na absolútnu neaktuálnosť predmetnej informácie, skutočnosť,

že navrhovateľka nikdy nepôsobila ako herečka a v neskoršom období sa venovala žurnalistike vo forme seriózneho televízneho spravodajstva, v čase zverejnenia napadnutého článku dokonca so zameraním na závažné spoločenské témy zdravotníctva, sa javí načasovanie zverejnenia článku ako prinajmenšom diskutabilné, bez akéhokoľvek súvisu s formou možného záujmu verejnosti o osobu navrhovateľky. S poukazom na všetky uvedené kritériá súd podrobiac napadnutý článok testu pomernosti (viď nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn.: IV. ÚS 23/05) pri posudzovaní primeranej rovnováhy medzi právom na informácie na strane jednej a právom na ochranu osobnosti navrhovateľky dospel k záveru, že zásah do práv navrhovateľky bol neproporciálny, keď bol tento neoprávnený zásah do práva na česť, dôstojnosť a zachovanie dobrého mena spôsobilý v značnej miere znížiť dôstojnosť a vážnosť navrhovateľky ako fyzickej osoby v spoločnosti, resp. v jej profesionálnom živote, pričom právo verejnosti na zverejnené informácie, za súčasného zohľadnenia neprimeranej a neprofesionálnej formy zverejnenia, neprevažuje nad právom navrhovateľky na zachovanie jej občianskej a profesionálnej cti, dôstojnosti a dobrého mena. Pokiaľ je za základ, resp. jadro doktrinálnej úvahy proporcionality potrebné považovať slušnosť, súd musí skonštatovať, že napadnutý zásah zo strany odporcu sa svojou formou vymykal z jej medzí.

Súd nespochybňuje nutnosť rešpektovať určité špecifiká informačných médií, určených pre informovanie najširšej verejnosti, ktoré v určitých prípadoch musia - predovšetkým s ohľadom na rozsah jednotlivých príspevkov a čitateľský záujem - pristupovať k určitým zjednodušeniam (či skresleniam), a nie je možné bez ďalšieho tvrdiť, že každé zjednodušenie, či skreslenie musí nevyhnutne viesť k zásahu do osobnostných práv dotknutej osoby. Možno pripustiť určitú mieru zveličovania, ironizovania, či použitia relatívne ostrejších výrazov, ktoré by mohli byť za iných okolností považované za urážlivé. Táto miera je však limitovaná skutkovými okolnosťami uvedenými v článku, ktoré použitie týchto prostriedkov či výrazov umožňujú, t.z. musí mať základ v skutkovom deji, z ktorého vychádza. A hoci nie je možné trvať na absolútnej presnosti skutkových tvrdení a jednoznačnosti hodnotiacich úsudkov a klásť tak na novinárov vo svojich dôsledkoch nesplniteľné nároky, je nevyhnutné sledovať, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, čo v danom prípade podľa názoru súdu nebolo naplnené. V tejto súvislosti súd mutatis mutandis poukazuje tiež na Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 61/2000, podľa ktorého absencia dostatočného skutkového opisu deja do takej miery, že to čitateľovi neumožňuje urobiť si vlastný úsudok vychádzajúci z pravdivých skutočností a tieto čitateľovi neznáme okolnosti môžu mať vplyv na právo chránené ustanovením § 11 a nasl. OZ, majú za následok, že v skutkovom deji opísané skutočnosti sú nepravdivé.

Významná úloha tlače, resp. všeobecne hromadných oznamovacích prostriedkov v štáte, ktorý sa riadi zákonmi a jej právo informovať verejnosť o otázkach spoločenského života je nespochybniteľná. Nesmie však prekročiť určité stanovené hranice, medziiným tie na ochranu dobrého mena, z jej podstaty vyplýva aj spôsob, ktorý je v súlade s jej povinnosťami a zodpovednosťou poskytovať informácie a myšlienky k veciam verejného záujmu. (mutatis mutandis rozsudok Castells v. Španielsko z 23. apríla 1992, Séria A, č. 236, str. 23, ods. 43). Sloboda prejavu nemôže byť bezbrehá. Novinárska etika stanovuje jej hranice. Ak by súd neuznal právo na ochranu osobnosti navrhovateľky, znamenalo by to, že jednému právu, t.z. právu na informácie, by bola bezdôvodne daná prednosť pred právom iným - právom na ochranu osobnosti navrhovateľky. Vyhovenie návrhu, ktorý má oporu v Občiansko-právnych predpisoch nemôže predstavovať cenzúru ako neoprávnený mocenský zásah štátu do slobody tlače, resp. slobody prejavu a práva na informácie.

Úlohou odporcu ako prevádzkovateľa, zodpovedajúceho za obsah vydania online magazínu bolo, aby pred publikáciou zverejnené informácie posúdil a zhodnotil, či ich zverejnením môže zasiahnuť do práva na ochranu osobnosti navrhovateľky, teda či týmto zverejnením mohlo dôjsť k zníženiu jej vážnosti, cti a dôstojnosti v očiach značného množstva čitateľov.

Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka má fyzická osoba právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku takejto náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť

vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. (§ 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka).

Primeranosť zadosťučinenia závisí od okolností, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu. Okrem morálneho plnenia spočívajúceho v ospravedlnení alebo v odvolaní znevažujúcich výrokov spravidla tam, kde k nim došlo, nastupuje v prípade, pokiaľ takéto zadosťučinenie nie je postačujúce so zreteľom na znížené dôstojnosť alebo vážnosť fyzickej osoby v spoločnosti a to nielen v bežnej ale v značnej miere, možnosť uplatnenia peňažnej satisfakcie. Takéto právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch prichádza do úvahy aj vtedy, keď už morálna satisfakcia nie je aktuálna.

Podmienku zníženia dôstojnosti alebo vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti v značnej miere je možné vyjadriť tak, že musí ísť o takú nemajetkovú ujmu na osobnosti fyzickej osoby, ktorú pociťuje - objektívne posúdené - ako závažnú. Za takéto závažné ujmy odôvodňujúce finančné zadosťučinenie sú v súdnej praxi považované predovšetkým ujmy, ktoré vznikli prostredníctvom hromadných oznamovacích prostriedkov, ktoré ako potvrdzujú skúsenosti, majú spravidla široký vplyv na verejnosť so značným ohlasom. Peňažná náhrada nemajetkovej ujmy je účinným vyvažovacím právnym nástrojom v úsilí čeliť nežiadúcim neoprávneným zásahom do osobnosti fyzických osôb a to predovšetkým zásahom sledujúcim škandalizačné osočujúce a ohováračské ciele, resp. cieľ vyvolať senzáciu za účelom dosiahnutia, resp. zvýšenia zisku.

Na naplnenie kritéria objektívneho ohrozenia osobnostných práv sa vyžaduje vznik hrozby konkrétneho nebezpečenstva zníženia vážnosti fyzickej osoby v očiach širšej verejnosti. To znamená, že stačí, aby sa znevažujúce tvrdenie dostalo na vedomie tretím osobám. Za obzvlášť nebezpečné zásahy je možné považovať tie, ku ktorým dochádza prostredníctvom tlače, resp. čoraz častejšie vo forme elektronických médií ako hromadných informačných prostriedokov. Uverejnenie nepravdivých či difamujúcich tvrdení o určitej osobe v hromadných informačných prostriedkoch môže totiž spôsobiť veľmi závažnú ujmu vo sfére osobnosti fyzickej osoby a môže viesť až k jej úplnému znemožneniu, keďže v takýchto prípadoch je potrebné vziať do úvahy skutočnosť, že zverejnením difamujúcich údajov dochádza k zníženiu vážnosti a dôstojnosti fyzickej osoby vo vzťahu k značnému množstvu čitateľov.

Výšku peňažného zadosťučinenia, ktoré má byť poskytnuté za účelom reparácie následku neoprávneného zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby, určuje súd na základe voľnej úvahy, pri ktorej však prihliada na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Takéto určenie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkami spravodlivosti. Súd musí mať za preukázané, že v danom prípade existujú okolnosti dokladajúce, že v konkrétnom prípade nie je postačujúce morálne zadosťučinenie a to najmä z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých poškodenej osobe, vzhľadom na jej postavenie v rodine a spoločnosti. Pre určenie výšky je rozhodujúci návrh samotnej postihnutej osoby, pretože konanie o ochranu osobnosti je návrhovým konaním. Požadovaná výška peňažného zadosťučinenia tak tvorí maximálnu hranicu, ktorú súd môže priznať. Hľadiská, z ktorých pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy súd vychádza mu však nebránia, aby postihnutej fyzickej osobe za účelom primeraného vyváženia a zmiernenia vzniknutej nemajetkovej umy priznal menej, než požaduje, prípadne jej návrh v tomto smeru v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný.

Súd považoval v danom prípade za postačujúce zistenie, že zásah zo strany odporcu bol objektívne spôsobilý narušiť resp. ohroziť práva navrhovateľky chránené ustanovením § 11 OZ a neoprávnene zasiahol do jej občianskej cti, ľudskej dôstojnosti a dobrého mena. Pri posudzovaní objektívnej spôsobilosti zásahu súd vychádzal z prostredia, z intenzity, povahy a spôsobu neoprávneného zásahu, z charakteru a rozsahu zasiahnutých hodnôt osobností, z trvania a rozsahu ohlasu v spoločnosti ako aj z obsahu a formy zásahu, ktorý spočíval v uverejnení pravdu skresľujúcich informácií a zo zvulgarizovaných fotografií - grabov z filmu zachytávajúcich eroticky pôsobiace zábery bez zákonnej spravodajskej licencie, presahujúcej informačné ciele a v neadekvátnom znevažujúcom hodnotiacom úsudku. Uvedené mal za dostatočne preukázané navrhovateľkou prezentovanými dôkazmi. Intenzitu zásahu súd posudzoval predovšetkým s prihliadnutím na to, že online magazín, ktorý predmetný článok uverejnil má masívnu sledovanosť. Závažnosť miery intenzity súd vyvodzoval aj od spoločenského a profesionálneho postavenia navrhovateľky, ktoré je závislé na jej dobrej povesti.

Preto v danom prípade súd návrhu vyhovel v časti konštatovania neoprávnenosti zásahu do práva navrhovateľky na ochranu jej osobnosti ako i uverejnenia navrhovateľkou požadovaného ospravedlnenia ako aj v časti upustenia od ďalšieho trvania zásahu, ktoré je možné dosiahnuť jedine požadovaným odstránením článku a sprievodných fotografií z webových stránok a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Ospravedlnenie súd odporcu zaviazal uverejniť spôsobom požadovaným v návrhu, ktorý považoval za primeraný forme zásahu.

Súd mal za to, že v prejednávanej veci sú splnené zákonom stanovené podmienky aj pre priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch - materiálnej satisfakcie - nakoľko mal za to, že charakterom zásahu v danom prípade došlo k neoprávneným zásahom k nemajetkovej ujme závažne postihujúcej navrhovateľku a k zníženiu jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti v značnej miere.

Závažnosť ujmy vzniknutej navrhovateľke vyvolanej zásahom odporcu súd vzhľadom na celkovú povahu zásahu ako aj jednotlivé okolnosti posudzoval ako objektívnu, nakoľko za obdobných okolností by masovému šíreniu prejavu osobnej povahy, nepravdivej informácii a prehnaného hodnotiaceho úsudku, nezodpovedajúceho skutočnosti, ako tomu došlo pri uverejnení napadnutého článku, nechcela čeliť žiadna osoba, ktorej spoločenské i profesionálne pôsobenie je založené na jej dobrej povesti.

Pri úvahe o výške primeranej peňažnej satisfakcie, ktorá by bola v súlade s požiadavkou spravodlivosti k okolnostiam, za ktorých k neoprávnenému zásahu do cti, dôstojnosti a povesti navrhovateľky došlo, súd vychádzal zo závažnosti ujmy spôsobenej navrhovateľky, čo do jej intenzity, rozsahu, trvania a šírky ohlasu na verejnosti.

Konkrétne prihliadal na skutočnosť, že k zásahu došlo v masovokomunikačnom prostriedku s celoslovenským dosahom a bezprostredne malo široký ohlas, čo mal súd za preukázané predloženou časťou zachovanej internetovej diskusie, kde niektoré príspevky mali značne ironizujúci a znevažujúci charakter a tiež výpoveďou svedka Vladimíra Tomečka, ktorý potvrdil rezonovanie témy v širšom spoločenskom okruhu jeho známych so značným časovým odstupom po zverejnení článku. Súčasne súd zohľadňoval i možný dopad ohlasu zverejnenia napadnutej fotografie, informácie a úsudku do sféry pracovného života navrhovateľky a to s poukazom na už vyššie uvedené postavenie navrhovateľky ako redaktorky spravodajstva verejnoprávnej televízie plniacej špecifické spoločenské úlohy s adekvátnymi zvýšenými nárokmi na jej zamestnancov. Súd vychádzal aj zo skutočnosti, že ochrana práva dotknutej osoby pôsobí účinne a preventívne nielen voči rušiteľovi, ale aj na všetkých ostatných, ktorí zamýšľajú urobiť neoprávnený zásah do osobnostných práv iba v prípade priznania primeraného finančného zadosťučinenia, zodpovedajúceho možnostiam zodpovedného subjektu.

S prihliadnutím na všetky vyššie uvedené činitele, súd považoval navrhovateľkou požadovanú výšku nemajetkovej ujmy v sume 10.000 eur za plne primeranú vyššie uvedeným kritériám a preto návrhu aj v tejto časti v plnom rozsahu vyhovel.

O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a navrhovateľke, ktorá mala v konaní úspech v celom rozsahu priznal ich plnú náhradu a to v celkovej výške 1.322,09 eur, spočívajúce zo zaplateného súdneho poplatku za návrh na začatie konania v sume 366 eur ako aj náhrady trov právneho zastúpenia v celkovej výške 956,09 eur za 6 úkonov právnej služby v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Pri určovaní výšky náhrady trov právneho zastúpenia súd vychádzal z príslušných ustanovení citovaného právneho predpisu, pričom tarifná odmena advokáta za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 cit. predpisu je 91,29 eur za jeden úkon, v súlade s ust. § 10 ods. 8 v spojení s ods. 1 cit. vyhlášky vychádzajúc z tarifnej hodnoty sporu 2.000 eur, t.j. zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby z tarifnej hodnoty od 663,88 do 6.638,78 eur vo výške 41,49 + 9,96 eur za ďalších začatých 331,94 eur prevyšujúcich sumu 663,88 eur. Právnemu zástupcovi navrhovateľa s poukazom na vyššie uvedené vzniklo právo na odmenu nasledovne:

prevzatie a príprava zastúpenia (22.07.2014) .....91,29 eur
písomné podanie na súd - návrh vo veci samej (09.10.2014) ..... 91,29 eur
účasť na pojednávaní (29.05.2015 - od 12.00 do 15.25 hod) .....182,58 eur
účasť na pojednávaní (06.08.2015)..... 91,29 eur

účasť na pojednávaní
(25.09.2015 - od 09.15 do 11.30 a od 12.40 do 14.15 hod) .....182,58 eur
účasť na pojednávaní (05.11.2015).....91,29 eur

režijný paušál (2 x 8,04 eura + 6 x 8,39 eura).....…….....66,42 eur

Spolu: 796,74 eur
20% DPH: 159,35 eur
Spolu s DPH: 956,09 eur

Náhradu trov konania je odporca v súlade s ustanovením § 149 ods. 1 O.s.p. povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu navrhovateľky v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia, písomne alebo ústne do zápisnice.
Z písomne podaného odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje, musí byť podpísané a datované. V odvolaní sa má ďalej uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť).
Odvolanie proti rozsudku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. , t.z.:
1/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
2/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
3/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
4/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
5/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
6/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
7/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
8/ súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.
Ak povinný dobrovoľne nesplní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.